

Hồi 42

Lặn Lợi Miêu Cường

Ma Thiên Lãnh vốn là nơi đã từng thiết lập Phụng Vĩ Đường của Ngũ Âm Giáo, cũng chính là nơi Phích Lịch Hải Đường từng ở trước khi rời bỏ Ngũ Âm Giáo, địa hình ở đây nàng rất quen thuộc.

Theo sự hướng dẫn của nàng. Ba người đi suốt cả đêm, không đầy hai ngày đã lên được Ma Thiên Lãnh.

Một tòa lầu nguy nga đẹp đẽ trước đây, nay đã thành bãi đất trống, Phích Lịch Hải Đường nhìn thấy cảnh cũ bồi hồi xúc động.

Cảm giác này cũng là tình cảm bình thường của con người, Phích Lịch Hải Đường sau khi trấn tĩnh lại, vội dắt hai người vòng ra sau núi, tiến về phía Trụy Kim Áp.

Tần Lãm Phong lại sử dụng phương cách lúc trước để mở cửa áp, sau đó cả ba người lần theo con đường hầm tiến đến trước mặt cửa thạch thất đưa mắt nhìn...

- Không xong rồi.

Độc Lương Trung tuy vẫn còn bị nhốt trong thạch thất, nhưng sắc mặt tử thần đã hiện trên khuôn mặt của gã.

Tần Lãm Phong tiến đến, đặt tay lên ngực gã sờ thử, chỉ thấy tim đập rất yếu ớt, may còn có thể cứu được, liền dùng hữu chưởng đè vào lưng gã, để truyền chân lực qua người gã.

Thời gian khoảng một tuần com, Độc Lương Trung mí mắt động đậy, rồi chộp mở giương mắt nhìn mọi người, miệng mở một nụ cười khô héo, cất giọng yếu ớt:

- Tần thiếu hiệp, đa tạ thiếu hiệp đã truyền chân khí cho tại hạ, nhưng việc này cũng vô dụng rồi.

Tần Lãm Phong vội hỏi:

- Bệnh tình của các hạ nghiêm trọng vậy sao?

Độc Lương Trung thều thào đáp:

- Tâm mạch đã rối loạn, dù cho thần tiên cũng khó cứu được, thiếu hiệp vận công đả thông kinh mạch, tính mạng của tại hạ cao thấp chỉ có thể kéo dài được nửa canh giờ nữa.

Tần Lãm Phong rút vôi cổ kiếm thi triển công lực chém đứt sợi dây xích trên người xong việc lại đỡ gã nằm xuống đất khiến gã cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Độc Lương Trung mỉm cười có ý cảm ơn nói:

- Tần thiếu hiệp người sắp chết thường nói sự thật, tại hạ đã gây tội ác với đời, vì tiền mà hại chết vô số người không có thù oán với tại hạ. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi bởi vì chỉ qua nửa canh giờ nữa, sẽ kết thúc tánh mạng của kẻ suốt đời gây tội ác thiếu hiệp cứ mặc kệ tại hạ đi!

Gã nói đến đây thở hắt ra một cái rồi tiếp:

- Tần thiếu hiệp, tại hạ muốn trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, sẽ vì thiếu hiệp mà làm bất cứ chuyện gì có ích cho người, xin thiếu hiệp cứ nói.

Tần Lãm Phong thấy gã lúc sắp chết trong lòng đã biết hối hận, liền nói:

- Phật có nói: "Vứt bỏ đao kiếm tức khắc thành Phật", các hạ đã có lòng hướng thiện, vậy tại hạ có một chuyện muốn yêu cầu, không biết các hạ có đồng ý không?

Độc Lương Trung không cần suy nghĩ gật đầu nói:

- Tần thiếu hiệp cứ nói, bất cứ chuyện gì có ích cho người tại cũng xin làm.

Tần Lãm Phong liền hỏi:

- Các hạ có nhớ trước đây đã lâu, các hạ đã chế cho Ngũ Âm Giáo chủ một loại độc dược, tại hạ tuy không biết tên, chỉ biết người nào sau khi uống xong, ngày nào cũng phải dùng một viên thuốc giải, nếu không xương cốt sẽ tan thành vũng máu mà chết, dám hỏi các hạ có còn nhớ chuyện này chăng?

Độc Lương Trung gật đầu đáp:

- Nhớ chứ, có phải thiếu hiệp muốn hỏi đến Tú Hối Đoạn Hồn Lộ?

- Ngũ Âm Giáo chủ dùng loại độc dược này để hãm hại sư muội của tại hạ, hiện hẳn đang giữ thuốc giải, khiến sư muội của tại hạ vĩnh viễn không thể rời bỏ Ngũ Âm Giáo.

Độc Lương Trung nghe đến đây, sắc mặt chết chóc của gã chợt hiện lên ánh đỏ, thở dài hối hận!

Tần Lãm Phong lại hỏi tiếp:

- Thuốc giải Tý Hợi Đoạn Hồn Lộ các hạ chế được tổng cộng bao nhiêu?
- Đủ dùng trong năm năm!
- Bên tấm thân các hạ hiện giờ có viên nào không?
- Toàn bộ đã bị Ngũ Âm Giáo chủ cướp hết, hiện giờ nửa viên cũng không có.

Tần Lâm Phong nóng lòng hỏi tiếp:

- Vậy trong nửa canh giờ này, các hạ có thể chế lại được thuốc giải?

Độc Lương Trung lắc đầu đáp:

- Tần thiếu hiệp xin thứ lỗi, về việc này tại hạ không làm được, bởi vì muốn chế loại thuốc giải này phải có hai món châu châu dị bảo, đừng nói là trong nửa canh giờ, nếu không có cơ duyên thì cả đời cũng chưa chắc chế được thuốc giải.

Tần Lâm Phong nghe xong bất giác rùng mình, nói luôn:

- Vậy xin các hạ mau nói ra phương thức chế thuốc, tại hạ sẽ tự mình lo liệu.

Độc Lương Trung tâm thần đã như vào cõi hư vô, thều thào nói:

- Hai món dị bảo chế thuốc giải là Tuyết Sâm nơi Quan Ngoại, cùng với hai món Long Nảo của Miêu Cương Huyền Hư pháp, hai món này nếu thiếu một thì không...

Gã chưa dứt lời, mắt đã nhắm lại, hắc như đã từ giã cõi trần!

Bất chợt Độc Lương Trung tỉnh trí mở bừng mắt nói tiếp:

- Tần thiếu hiệp hãy nhớ kỹ, sau khi dùng thuốc giải dùng hoàng dược cùng sức nóng tam muội chân hỏa phụ giúp cho công lực của nàng, nếu như không độc tố trong người nàng vĩnh viễn không hết được!

- Loại linh dược nào có công hiệu này?

- Hỏa Linh Chi của Đông... Hải.

Tiếng nói của Độc Lương Trung mỗi lúc một yếu, bất chợt ngheo đầu, duỗi chân hồn về cõi tuyền.

Tần Lâm Phong sau khi đóng kín thạch thất cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ và Phích Lịch Hải Đường rời khỏi Trụy Kim Áp, cúi đầu đi một mạch không nói!

Bởi vì chàng cảm thấy hy vọng tìm thuốc cho Đường Hiểu Văn vô cùng khó khăn.

Hỏa Linh Chi nơi miệng Hỏa Diệm Sơn trên hoang đảo ngoài Đông Hải không biết có còn không?

Tuyết Sâm mọc ở nơi nào?

Hai tiền Long Nảo của Miêu Cương Huyền thi pháp sư chừng nào mới đến được tay!

Rồi chàng ngồi phịch xuống tảng đá xanh ngoài cửa động, đưa mắt nhìn về nơi xa tập trung tinh thần nghĩ cách tìm ba món thuốc giải này.

Hoàng Y Thiếu Nữ bước đến trước mặt chàng ôn tồn nói:

- Phong ca, không nên buồn rầu về chuyện này, ba chúng ta có thể bàn lại, thành sự nhân nếu chúng ta cố công tìm kiếm cũng thành công.

Tần Lãm Phong gật đầu đáp:

- Đương nhiên rồi, nhưng ba loại thần dược này, mỗi món ở một phương, nếu lấy được cũng tốn thời gian không ít, huynh đang không biết phải bắt đầu từ đâu mới được.

Phích Lịch Hải Đường xen vào nói:

- Tần công tử có tin tiện nữ không?

Tần Lãm Phong vội đáp:

- Lâm cô nương đã cùng với tại hạ vào sanh ra tử, tại hạ cảm tạ còn không hết, sao lại nói như vậy?

Phích Lịch Hải Đường hé miệng cười tinh nghịch hỏi:

- Công tử nói như vậy có phải rất tin nhiệm tiện nữ?

- Đương nhiên!

- Về việc này tiện nữ muốn có ý kiến.

- Lâm cô nương xin cứ nói!

Phích Lịch Hải Đường đưa tay vén tóc nói:

- Theo tiện nữ thấy chuyện này không bằng chúng ta chia nhau ra mà làm, tiện nữ đảm nhận việc đi tìm Tuyết Sâm, Bành cô nương và công tử phải lặn lội Miêu Cương một chuyến, tìm Huyền Hư Pháp Sư lấy cho được hai tiền Long Nảo, như vậy sẽ có thể rút ngắn thời gian!

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào hỏi:

- Vậy ai sẽ đảm nhiệm việc đi lấy Hỏa Linh Chi?

- Nơi đó theo tiện nữ thấy không nên đi, vì có đi cũng uống công mà thôi.

- Lâm cô nương sao lại biết được việc này?

- Tiện nữ tuy chưa được thấy tận mắt nhưng nghe nói Hỏa Linh Chi mọc trên miệng núi lửa nơi Đông Hải chỉ cần bứt đi một cây những cây khác sẽ bị khô héo đi mà chết, trước đây Tần công tử đã bứt đi bốn cây, những cây còn lại chắc gì sẽ còn sống cho đến hôm nay do đó không cần đi làm gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây mặt lộ vẻ thất vọng lặng im không nói:

Tần Lâm Phong liền lên tiếng:

- Xin hỏi Lâm cô nương, cô nương đi quan ngoại tìm kiếm Tuyết Sâm, tại hạ thấy việc này không tiện bằng không...

Phích Lịch Hải Đường ngắt lời nói:

- Gian khổ tất nhiên phải có cũng may tiện nữ biết được Tuyết Sâm mọc ở nơi nào, cũng đỡ tốn công sức không ít.

Tần Lâm Phong mặt lộ vẻ vui mừng nói luôn:

- Vậy thì tốt rồi, Lâm cô nương có thể cho biết nơi nào Tuyết Sâm không?

Phích Lịch Hải Đường gật đầu đáp:

- Theo tiện nữ biết Tuyết Sâm thường mọc trên những đỉnh núi cao ở dãy Trường Bạch, những đỉnh núi này quanh năm tuyết phủ, người bình thường khó lòng lên được nếu lên không may mắn gặp tuyết lở, sẽ cuốn trôi xuống những thâm cốc sâu hàng trượng.

Tần Lâm Phong vẻ mặt không vui nói:

- Vậy Lâm cô nương đi chuyến này gặp rất nguy hiểm rồi!

Phích Lịch Hải Đường nét mặt cương quyết nói:

- Chỉ cần Đường cô nương ngọc thể bình phục kết duyên cùng với công tử vậy Lâm Như Tuệ sống chết cũng không màng đến.

Tần Lâm Phong biết nàng buồn tủi thân phận của mình nên mới có hiện tượng đó, bèn nói:

- Lâm cô nương, vì sự muội mà dám xả thân tại hạ suốt đời không dám quên ơn đức xin nhận của tại hạ một lạy.

Chàng nói xong phủ phục xuống đất.

Phích Lịch Hải Đường biến sắc mặt, lách người tránh qua một bên, vội vàng đưa tay ra đỡ chàng dậy, vẻ mặt không vui:

- Tần công tử mau đứng dậy, đừng làm như vậy mà khiến Lâm Như Tuệ này khó xử.

Nàng dứt lời lại nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ ân cần nói:

- Bành muội, muội và ta mới gặp đã như tri kỷ, tình thân như thủ túc, chuyến này tới Miêu Cương đường xá xa xôi, Miêu Cương lại lắm dịch bệnh, phòng hàn độc, hai người phải cẩn thận mới được.

- Muội biết rồi, đa tạ Lâm tỷ tỷ.

Hoàng Y Thiếu Nữ vừa dứt lời, sống mũi cay sè lưu luyến không muốn chia tay.

Phích Lịch Hải Đường tình cảm yếu đuối run giọng nói:

- Tần công tử, nếu lấy được Tuyết Sâm chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Đồng Gia Bảo, nếu nhớ...

Nàng nói đến đây nghẹn ngào không nói tiếp được, quay đầu phóng vội đi.

Tần Lâm Phong mắt cũng đầm lệ, nhìn theo cái bóng khuất dần của Phích Lịch Hải Đường lẩm bẩm:

- Lâm cô nương cầu trời phù hộ cho cô nương an toàn trở về, ơn đức tại hạ đến chết cũng không quên được.

- Phong ca, Lâm tỷ tỷ đi xa rồi.

Tần Lâm Phong nghe thấy tiếng của Hoàng Y Thiếu Nữ, giệt mình lau vội nước mắt nói:

- Thanh muội, muội thấy con người của Lâm cô nương thế nào?

- Xả thân cứu người, chính là phong cách nghĩa đạo của võ lâm.

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Huynh cũng nghĩ giống như muội, nhưng vẫn còn có một ý tưởng khác.

- Xin Phong ca cứ nói.

- Huynh cho rằng những người này đi lầm đường, chưa chắc đã phải là người xấu còn những kẻ mang tiếng võ lâm chính phái chưa chắc đã phải là người tốt, có những người do lầm đường lỡ bước, bởi vì hoàn cảnh ép buộc, một khi đã biết hối cải, tính tình của họ rất lương thiện, muội thấy đúng không?

Hoàng Y Thiếu Nữ khẽ gật đầu đáp!

- Không sai! Cổ ngữ có câu “Lăng Đầu hồi kim bất hoán, tự cổ hiệp nữ xuất phong trần”, hai câu này là chỉ ý vừa rồi của Phong ca.

Nàng nói đến đây, khẽ hỏi:

- Phong ca, chúng ta đến Đông Hải Bồng Lai Đảo một chuyến được không?

Tần Lãm Phong ngạc nhiên nói:

- Vừa rồi không phải Lâm cô nương đã nói, Hỏa Linh Chi đã khô héo hết, chúng ta có đi cũng vô ích.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại nói:

- Đó chỉ là sự suy đoán của Lâm tử tử, còn nếu không có Hỏa Linh Chi, chất độc trong người Đường tử tử giảm bớt chứ không trực xuất được, không bằng chúng ta đi Đông Hải một chuyến để xem hư thực thế nào, đồng ý chứ...

- Đồng thời cái gì?

Hoàng Y Thiếu Nữ mắt phụng ngấn lệ, buồn rầu nói:

- Sau khi thân mẫu qua đời, muội đã chưa trở về bái tế, bây giờ nhân cơ hội này, cũng nên làm tròn bổn đạo hiếu làm còn, Phong ca có muốn đi cùng muội không?

Nàng nói đến đây hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt ngọc.

Tần Lãm Phong thấy nàng đầy vẻ bi thương, cũng không nỡ từ chối, cất tiếng khuyên giải:

- Thanh muội không nên đau khổ như vậy, huynh cùng đi với muội thì cũng được rồi!

- Phong ca thật tốt.

Hoàng Y Thiếu Nữ tính nết ngây thơ lại trời dậy, vừa khóc đấy đã lại cười rồi.

Tần Lãm Phong thấy vậy, cũng mừng rỡ nói:

- Thanh muội, chúng ta mau lên đường thôi!

Chàng dứt lời, nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ thi triển thân pháp, lướt xuống chân núi, nhằm hướng đông phóng đi chớp mắt đã mất dạng.

Mấy ngày sau cả hai đã đến được bên bờ biển, họ tìm một chiếc thuyền nhỏ, Hoàng Y Thiếu Nữ cầm chèo, Tần Lãm Phong giương buồm đón gió, nhằm hướng Bồng Lai Đảo lướt đi.

Chưa đầy nửa ngày, thì đã cập bến Bồng Lai đảo. Cả hai xuống thuyền, Hoàng Y Thiếu Nữ không nói nửa lời, nắm lấy tay Tần Lãm Phong phóng vút về phía mộ song thân.

Một lát sau hai người đã đến trước mộ, Hoàng Y Thiếu Nữ như quên hết, mọi chuyện đau khổ trong lòng lại trôi dạt, “phịch” một tiếng quỳ trước mộ khóc nức lên.

Tình cốt nhục thâm sâu như biển, nàng hôm nay như chim quay về tổ ấm, sao không bồi hồi xúc động được.

Tần Lâm Phong cũng cảm động, quỳ xuống trước mộ bái ba lạy, rồi nâng Hoàng Y Thiếu Nữ dậy, cất tiếng khuyên giải:

- Thanh muội, muội không nên bi thương như vậy, phải bảo trọng ngọc thể mới được.

Hoàng Y Thiếu Nữ đã ngừng khóc, nhưng vẫn nghẹn ngào nói:

- Phong ca, bây giờ trên thế gian muội không có một người thân, huynh bảo muội phải làm sao đây?...

Nàng nói đến đây đôi vai rung lên như muốn chực khóc.

Tần Lâm Phong vỗ nhẹ vai nàng an ủi nói:

- Thanh muội lẽ nào muội không cho huynh là người thân của muội.

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn nghẹn ngào nói:

- Phong ca, muội biết trong lòng huynh đối với muội rất tốt, nhưng mà huynh đã sớm chung tình với Đường tử tử, muội không thể xen vào giữa hai người được, sẽ làm huynh khó xử, đợi sau khi tìm được thuốc, trả thù xong, muội sẽ tự lo liệu cho mình!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, trong lòng cảm động, mắt tối sầm như có mây đen che phủ đứng một hồi lâu không nói nên lời.

Hoàng Y Thiếu Nữ lại nói:

- Phong ca, Kim Diện Bà Bà đã chăm muội từ nhỏ, chúng ta cũng nên cúng bà một chuyến.

Tần Lâm Phong gật đầu đáp:

- Tùy ý Thanh muội!

Mộ của Kim Diện Bà Bà cách đó không quá một lần tên, hai người sau khi cúng bái xong, Hoàng Y Thiếu Nữ quay đầu nhìn về mộ song thân lần cuối, rồi cùng Tần Lâm Phong đi đến bờ biển!

Hai người lên thuyền nhằm hoang đảo lướt đi chưa đầy một canh giờ hai người đã lên được đảo. Tần Lâm Phong sợ Hoàng Y Thiếu Nữ không chịu nổi sức nóng của Hỏa Diệm Sơn,

liền móc hai miếng ngọc đưa vào tay nàng, rồi thi triển tuyệt thế khinh công, dắt Hoàng Y Thiếu Nữ vượt qua Hỏa Tương Uyên, tiến về phía Hỏa Diễm Sơn.

Quả như Phích Lịch Hải Đường đã nói những cây Hỏa Linh Chi còn lại trên miệng núi lửa đã khô héo, bị sức nóng của lửa thiêu đốt đến nỗi không còn hình thù lúc trước giờ giống như cỏ khô.

Hoàng Y Thiếu Nữ a lên một tiếng đưa tay chỉ về phía trước mặt nói:

- Phong ca đó là xương cốt của dã thú gì?

Tần Lâm Phong nhìn theo ngón tay của nàng rồi đáp:

- À! Đó là quái thú trước đây canh giữ Hỏa Linh Chi, lần trước đã bị huynh giết chết.

Hoàng Y Thiếu Nữ trong tay nắm chặt hai miếng ngọc, vẫn cảm thấy sức nóng phả vào mặt, trong óc nàng đột nhiên lóe lên một ý vội nói:

- Phong ca nơi đây sức nóng rất ghê gớm, đồng xương này quanh năm suốt tháng ở đây, không những không bị sức nóng tiêu hủy, mà vẫn giữ nguyên màu trắng bạch, trong này nhất định có nguyên do.

Nữ nhi tánh tình cẩn thận tinh tế, nên mới chú ý được những việc nhỏ nhặt này.

Tần Lâm Phong trong lòng khen ngợi không ngớt, liền gật đầu đáp:

- Thanh muội nói rất đúng, nhất định xương cốt của quái thú này là vật có nhiệt tính cao, tuy Hỏa Linh Chi đã khô héo hết chúng ta hãy lấy nhung xương này đem về biết đâu có lúc dùng đến cũng chưa biết chừng.

Dứt lời chàng bước đến đồng xương trước mặt, tay khẽ chạm nhẹ...

Không ngờ đồng xương trước mặt sụp xuống, bụi trắng bốc lên!

Nhung duy còn một mẫu xương to ước khoảng miệng chung trà nhỏ, vẫn chưa bị nát.

Tần Lâm Phong nhặt lên xem, thì ra đây là một mảnh xương đầu, chàng cho rằng mảnh xương này đã có sức chịu đựng lạ thường như vậy, tất có gì đặc biệt đây, liền bỏ vào trong bọc!

Chàng đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có gì để lưu lại, liền dắt Hoàng Y Thiếu Nữ vượt qua Hỏa Tương Uyên, lên thuyền giong buồm rời khỏi hoang đảo, nhằm hướng Trung Thổ bước đi.

Hai người về đến Trung Thổ, bỏ thuyền tại bến, không dám chậm trễ, liền phóng đến một thị trấn gần đó, mua hai con tuấn mã, rồi lên ngựa nhằm hướng tây nam phóng đi.

Trên đường cái quan gần phủ Hà Nam, hai người bất chợt dừng đầu Lão Hóa Tử, cả hai liền giật cương ngựa, nhảy xuống đất cung kính chào hỏi.

Lão Hóa Tử vừa mở miệng đã hỏi luôn:

- Hai người đang định đi đâu?

Tần Lâm Phong liền đáp:

- Văn Bối và Thanh muội đang trên đường đến Miêu Cương.

- Miêu Cương? Các người có việc phải đến đó?

Tần Lâm Phong đem việc mình đi đến Miêu Cương tìm Huyền Hư Pháp Sư xin cho được hai tiền Long Nảo, cùng việc Phích Lịch Hải Đường ra Quan Ngoại tìm kiếm Tuyết Sâm dùng để chế thuốc giải cho Đường Hiểu Văn, kể qua một lượt.

Lão Hóa Tử nói:

- Như vậy các người nhất định phải đi. Nhưng Huyền Hư Pháp Sư là con người kỳ lạ, hai người nên cẩn thận hành sự, để trong trường hợp không lấy được thuốc mà còn gây thêm họa, điểm này không thể không đề phòng.

Hoàng Y Thiếu Nữ xen vào nói:

- Hóa Tử thúc thúc yên tâm, nếu như không cho, hai huynh muội Thanh Nhi sẽ lập tức trở về quyết không sinh chuyện lời thôi.

- Hay lắm, như vậy mới phải.

Tần Lâm Phong chợt lên tiếng:

- Xin hỏi lão tiền bối gần đây có điều tra được giáo chủ Ngũ Âm Giáo đang luyện công ở nơi nào không?

Lão Hóa Tử lắc đầu đáp:

- Vẫn không có chút manh mối nào, mấy tên già ta cũng đang đi tìm phương thức khác, thôi trời không còn sớm nữa người lên đường đi!

Lão dứt lời, thi triển khinh công lướt đi mất hút, Hoàng Y Thiếu Nữ hoài nghi hỏi:

- Phong ca, theo lời Hóa tử thúc vừa nói, không biết Huyền Hư Pháp Sư là người như thế nào?

- Huynh cũng không rõ, đến đó sẽ rõ Thanh muội chúng ta lên đường cho sớm.

Hai người lại lên lưng ngựa, ra roi phóng đi, bụi cát cuốn lên mù mịt.

Cả hai đi suốt ngày đêm, đói thì ghé quán ăn uống, đêm thì kiếm chỗ nghỉ trọ, vào buổi trưa một ngày, cả hai đã vào đến địa phận Vân Quý.

Không ngờ lúc hai người đến, cả một giải Miêu Cương đang mắc phải bệnh dịch, do khí trời ở đây nên sinh ra lắm chứng khí. Bên đường cứ cách năm, ba bước lại có mấy người chết, những người còn sống sắc mặt bệnh tật vàng vọt, trông rất tội nghiệp.

Hai người đến bên một hồ nước, xuống ngựa, đang định rửa mặt một chút cho tỉnh táo bù lại những ngày vất vả dọc đường.

- A, a, a...

Một chuỗi âm thanh kinh hãi, vang lên nơi phía hồ.

Hai người ngạc nhiên liền quay đầu lại nhìn về hướng đó...

Thì ra trong hồ có bảy, tám cô nương trong lúc đang bơi lội, bất chợt bị một con rắn hoa đuổi theo, cuống cuồng bơi vội về phía bờ, miệng thất thanh kêu lớn!

Tần Lâm Phong thấy cô gái sau cùng đang bị con rắn đuổi đến rất gần, bẻ vội một cành cây nhỏ của một cây mọc bên bờ hồ, thi triển thần công ném vút một cái...

Một tiếng rít thê thảm vang lên, hai mắt của con rắn hoa đã bị cành cây trong tay của Tần Lâm Phong phóng trúng, chìm luôn xuống hồ.

Đám cô nương này dung mạo như hoa, da trắng như tuyết, sau khi lên bờ, vội lấy quần áo mặc vào người, đưa mắt hiếu kỳ nhìn hai người.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn họ cười thân thiện, hỏi:

- Trong các vị cô nương đây, có vị nào biết tiếng Hán?

Đám thiếu nữ này là người dị tộc, không hiểu nên chỉ lắc đầu.

Nhưng họ liền quay đầu về phía sườn núi cách đó không xa đồng thanh kêu lớn:

- Mã Y Sa... Mã Y Sa...

Thanh âm vừa dứt nơi sườn núi chợt xuất hiện một thiếu nữ dị tộc, mặt đẹp như tiên, chỉ thấy nàng phóng mình chạy đến, bím tóc lay động không ngớt.

Mã Y Sa chạy đến nơi, dùng Di ngữ nói với đám thiếu nữ một hồi, hình như muốn hỏi xảy ra chuyện gì.

Đám thiếu nữ này dùng tay chỉ hai người nói một tràng Di ngữ gì đó.

Mã Y Sa nghe xong chợt lên tiếng bằng Hán ngữ rất chuẩn xác:

- Hai vị có phải là người Trung Nguyên đến, bọn họ không biết Hán ngữ, cho nên gọi tiện nữ đến thông dịch, xin hỏi hai vị đây có gì chỉ giáo?

Hai người thấy Hán ngữ của nàng rất lưu loát, trong bụng mừng thầm, Hoàng Y Thiếu Nữ lên tiếng trước:

- Xin hỏi cô nương, ở Miêu Cương có một vị Huyền Hư Pháp Sư, cô nương đây có được biết không?

Mã Y Sa gật đầu cười nói:

- Người Miêu Cương chúng tôi đây, coi trọng ông ta như thần tiên, nơi đây ai cũng biết Huyền Hư Pháp Sư.

- Xin hỏi cô nương Huyền Hư Pháp Sư hiện đang ở đâu.

- Từ đây đi về hướng tây, khoảng hơn bốn mươi dặm, gặp một ngọn Dã Nhân Sơn, Pháp Sư đang sống ở đó.

- o O o -